

et Ryk; og naar det da overhovedet lykkedes ham at gribe sin flygtende Drøm, viste det sig altid (ligesom i sin Tid i Dresach), at det var en eller anden Skikkelse eller en tænkt Begivenhed fra Barndomshjemmet, som havde gjort hans Søvn urolig. Mest var det Erindringer fra hans sidste Besøg derhjemme, der saaledes spillede ind i hans Drømme, ganske særligt saadanne, som knyttede sig til Faderens Døds gave til ham. Herom var det ogsaa, at hans Tanker nu i Dag nogle Gange havde bevæget sig med Skyhed — ligesom Misdæderen, der kreser omkring det Sted, hvor han begik sin sidste Voldsdaad.

Han tømte besluttet sit Krus, satte det haardt i Bordet og rejste sig i det samme, saa de omkringsiddende Gæster pludselig blev opmærksomme paa ham og fulgte ham med Øjnene, mens han med udfordrende Holdning forlod Lokalet.

Han gik dog heller ikke nu hjem. Idet han fra Kafeens Støj og stærke Lys kom ud paa den store, øde, i Dæmring hvilende Plads, faldt hans Øje paa den gamle Voldmølle. Uden egentlig at vide, hvad der fængslede ham ved dette Syn, standsede han og blev staaende midt paa Torvet. Og som han stod der, støttende sig til sin Stok, umiddelbart grebet af den melankolske Stemning i disse spøgelseagtige Levninger af det København, som var ved at synke i Graven, blev han Bytte for en Indskydelse, der ligesom havde ligget paa